

Rannalle

Tuo saaren kappeli katsoo
kun rannalle tyttönen käy.
Suru mielen vallata tahtoo,
ei armastaan kuulu, ei näy.
Hän muistaa tuon kesäisen päivän
ja hunnun ja kukkaset nuo.
Luo alttarin kulki hän vierellään
mies,
jolle syömmensä kuuluvan ties.

Yön lempeä hämärä katsoi
kun rakkaus täyttyä sai.
Vaan aamu toi arjen
ja maksoi se velkaa kai rakastavain.
Ja valkoinen laivansa ootti
jo rannalla kapteeniaan.
Ei luotaan pois päästänyt armastaan
ois,
vaan uskoi: pian palata vois.

Niin hiljaa, niin hiljaa
jäi kaipaamaan suudelmiaan.
Niin hiljaa, niin hiljaa
käy rannalle uneksimaan:
"Jos rakkaani jälleen laiva valkoinen
tois,
niin hiljaa, niin hiljaa
jääda syliini vois."

Mut kohta jo viestiä tuotiin:
Meri ollut on niin armoton.
Tuuli nousi ja pilvihin synkkiin,
loi raivonsa lahjomaton.
Ja mustien aaltojen alle
vei laivan ja kapteenin sen.
Kuin yö, toi se tytölle kylmyyden
sydämen iäks särkynehen.

Niin hiljaa, niin hiljaa
jäi kaipaamaan suudelmiaan.
Niin hiljaa, niin hiljaa
käy rannalle uneksimaan:
"Jos rakkaani jälleen laiva valkoinen
tois,
niin hiljaa, niin hiljaa jääda syliini
vois."(x2)